

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**EXIMI-//VM PLANEQVE DIVI-//NVM OPVS
INCOMPARABILIS// Theologi Dionysij, professione
Car//thusiani, in quo opere contine[n]tur// quinque
humanae uitae specu//la**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1540

Quod proprias uolu[n]tas nocet toti co[n]gregatio[n]i. Cap. IIII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55481](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55481)

S P E C V L V M

bibendo uinū. Alioquin cum pertinaci renisu nō fraret salus, ubi aliud perpetrādo cū sequenti humili penitentia comedēs carnes saluaretur. Deniq; si forte disturus es, moueor lege spiritus sancti, uide si spūs sanctus est dissentiōis deus, uide si quilibet professus regulā ita diceret quāta cōfusio sequeretur, uide si sufficere doces exceptionē a regula generali, quā & secundā q̄ professus es. Sed formido ne faciā uerba mea surdo, nisi q̄ nō iā tibi, sed patribus p̄ te loqr, & forte p̄ ceteris in posterū, si (qd̄ auertat de^o) occurreret casus talis.

Quod propria uolūtas nocet toti cōgregatōi.

CAP. III.

DICEBAM quarto, q̄ propria uoluntas nocet toti cōgregationi. Vñ Bernardus: Vñ ueniunt scādala & turbatiōes in cōgregatiōe, nisi q̄ sequēdo ppriā uolūtatē, q̄d apud nos temere diffinimus, si q̄ mō, phiberi cōtingat uel impediri, statim in murmuratiōe & scādālū prūpim^o, et sic alios scādalizam^o, & eis malū exēplū p̄bemus q̄s edificare per obediētā & patiētā potius debuimus. Vñ uenerabilis doctor Ioan. Gerson: Pertinacia, inqt, in opinionib^o et actibus ppriis, per q̄ q̄s non est paratus corrigi, dānabilis et uix sanabilis est p̄sumptio, & dū apud religiosū est cūcta turbat & perdit. Diabolus nāq; facit sicut astutus piscator, qui q̄n uult faciliter decipere pisces turbat aquas, & tūc est securus, q̄ pisces nō poterūt uidere rete suū. Eodem mō facit diabolus in cōgregatione seu conuentu, quorūcumq; religiosorum. Immittit enim turbatiōe per aliquē inobediētē & pertinacem in sensu suo in unā totā cōgregationē: & sic tunc ducit ad murmuratiōes & malitiā excogitādas cōtra p̄lati, qui nō permittit cum facere uolūtatē ppriā. Vt inam attēderet

Bernard.

Ioan. Gers.

der
per
uer
alio
ten
nor
net,
cun
car
agi
ti G
dra
run
quo
gan
cul
tem
cti
oni
uni
nar
uia
cun
lo i
tate
Qu
hil
qui
run
qua
sub
us:
uid

deret

deret talis, qui sic malo exemplo suo & persuasione **August.**
 peruersa scandalizat confratres suos atque perturbat,
 uerbum beati Augustini ita dicentis: Qui in conspectu
 aliorum male uiuit, quantum in illo est cum a quo at
 tenditur, occidit: & forte qui imitatur, moritur: qui
 non imitatur uiuit: tamen quantum ad illum perti
 ner, ambos occidit. Isidorus de summo bono libro se
 cundo. Maioris culpe est manifeste quam occulte pec
 care. Dupliciter enim re^o est qui aperte delinquit, qui
 agit & docet. Idem quoque confirmatur sententia bea- **Grego.**
 ti Gregorij, qui in codice regulæ pastoralis titul, qua
 dragesimo septimo, sic ait: Audiant inuidi & iurgio
 rum seminatores, quod scriptum est: Beati pacifici,
 quoniam filij dei uocabuntur, atque e diuerso colli
 gant, quia si filij dei uocantur, qui pacem faciunt, pro
 cul dubio satanæ sunt filij qui confundunt. Omnes au
 tem qui per discordiam separantur, a uiriditate dile
 ctionis arefiunt. Qui etsi boni operis fructus in suis acti
 onibus proferunt, profecto nulli sunt, quia non ex
 unitate charitatis oriunt. Hinc ergo perpendant semi
 nantes iurgia quam multipliciter peccant, quia dum
 uiam nequitiam perpetrant, ab humanis cordibus
 cunctas simul uirtutes eradicant. In uno enim ma
 lo innumera agunt, quia seminando discordiam, chari
 tate quæ nimirum uirtutum est oim mater extinguunt
 Quia aut nihil est preciosius deo uirtute dilectionis, ni
 hil est diabolo desiderabili^o extinctioe charitatis. Quis
 quis igitur seminando iurgia dilectionem proximo
 rum perimit, hosti igitur ideo familiaris seruit, quia
 qua illa omnia cecidit, hanc isse uulneratis cordibus
 subtrahens eis iter ascensionis abscidit. Hæc Gregori
 us: & Bernardus in sermone de eodem sic ait: Non tibi
 uidetur grauiorẽ ab eo Christus sustinere psecutionẽ,
 M iij qui

S P E C U L U M

Ioan. 8.

qui suggestionem malignam exemplo pernicioso ab eo pervertit animas quas redemit, quam à Iudæo, qui sanguinem illum fudit. Pax, ait Augustinus, beatus qui te habet, maledictus qui te odit, & qui te frangit & impedit in homines, quoniam antichristus est & filius perditionis. Qui pacem oris & operis non habet, christianus dici non debet, quia pacem pro testamento Christianus omnibus fidelibus tanquam summum bonum & sine quo nullus vivere debet, dereliquit. Pater ergo luce clarius, quod talis pacis turbator per detractiones & murmurationes deo iniuriatur dupliciter. Primo namque impedit, ne legatum dei stare possit. Legavit enim deus pacem hominibus, iuxta illud Ioannis: Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis. Et ideo huius discordie seminator contra bonum pacis tanquam excommunicatus est vitandus. Secundo talis iniuriatur deo, quia expellit eum à quiete suæ habitationis. Contra illud scribitur in psalmis. In pace factus est locus eius. Detractio autem & susurratio atque murmuratio turbant pacem & destruunt. Dicit philosophus, Quod unusquisque qualis est talia loquitur & in his delectatur. Et Seneca: Imago animi sermo est, qualis uir talis oratio est eius. Cassiodorus: Vis scire de fratre tuo quale cor habeat, attende unde frequentius & libentius loquatur. Ex abundantia carnis cordis os loquitur. Item Hugo libro tertio de anima: Vanus sermo, uenæ conscientie est index. Mores hominis lingua pandit, & qualis sermo ostenditur talis animus comprobatur. Ideo qui malam habet conscientiam, facile detrahit & murmurat, defectus proximorum maxime prælati explorat & publicat. Sed uiri sancti & electi fratrum suorum & sociorum defectus, quantum bona conscientia permittit, sepeliunt & occultant, apponentes

compaffionis & inuoluūt in syndone charitatis, quia
 charitas operit multitudinem peccatorum, & unguē 1. Pet. 4
 tes balsamo honestæ accusationis. Sed benedicta illa
 anima a deo, cuius humilitas alterius confundit super
 biam, cuius patientia proximi extinguit iracūdiam,
 cuius obediētia pigritiam alterius tacite increpat, cu-
 ius feruor inertiam alicui teporis exuscitat. Quantis
 namq; exemplum ueræ humilitatis, obediētia & cha-
 ritaris ostendis, cum tantis & pro tantis æterna præ-
 mia possidebis Hæc in ammonitione secunda. Ea-
 ppter, dilectissimi fratres, sicut cōsulit beatus Berna.
 Seminemus proximis exēplum bonum per aperta ope-
 ra, seminemus angelis gaudiū magnū per occulta su-
 spiria. Item Gregorius: Volantia animalia se uicissim
 feriunt alis suis, quia sanctorum mentes in eo quod su Lib. 24 Mo
 perna appetunt, consideratis alterius uirtutibus inui- ral.
 cem excitantur. Ala enim sua me percutit, quō exēplo
 sanctitatis me ad melius accendit. Et ala mea uicinum
 animal ferio, si aliquando alteri opus bonū quod imi-
 tetur ostēdo. Et hic sit huius materiæ finis, in qua mul-
 tis sanctorum auctoritatibus religiosus quilibet con-
 tra uitium propriæ uoluntatis est ammonitus. Omī
 claustralis professe sub ordinis alis, memor esto assi-
 due, quod spondidisti saluberrimam obediētiam per
 quā uoluntati propriæ libera uolūtate renūciās, te uo-
 luntati dei, uolūtati prælati & præceptis religiōis &
 ordinis obligasti. Quæ quāto gloriosior est, quāto hu-
 milior, tātō magis leuis & facilis, quāto maioris cha-
 ritaris affectibus exhibetur, tātōq; maioris meriti. quā-
 to minus habuerit proprię uolūtatis. Vñ fit, quod plus
 mercedis proponitur, si iubeantur quæ secūdu se natu-
 ræ quodā horrore fugere debeamus, q̄ detur de re no-
 bis accepta præceptū. Iussit dñs Deus Abrahæ: Egredere

S P E C V L V M

terra tuâ & de cognatione tua, & de domo patris tui, & ueni in terrâ quâ monstrauero tibi. Durus quippe sermo dimittere dulcedinem patriæ suauitatem cognatorum & consuetudinem paternæ domus. Cui uoci & obedientiæ præcepto taliter obediuis, ut etiam filium suum redire in suæ cognationis patriam prohiberet. Sed mira obedientia fuit cum audiuit uocem dei uocantis & dicentis: Tolle filiū tuum unigenitū, quem diligis, Isaac, & uade in terram uisionis, atq; offer eum ibi in holocaustum super unum montium, quem monstrauero tibi. Et hoc facere, sine trepidatione parauit. Hanc obedientiam electissimi patriarchæ deus uidere non uoluit, sed nobis imitandam proponere & contemplandā in unigeniti filij sui persona, quā pro nobis in ara crucis immolauit ante per tot secula figurare. O gloriosa obedientia, o uirtus plena gratiæ, o sola quæ genus humanum ab inimici manibus liberasti. Nam sicut per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi: ita per unius obedientiam iusti constituentur & multi. Christus namque factus obediens usq; ad mortē in arduo crucis per suum preciosissimum sanguinem inobedientiā primorum parentum dignatus fuit abolere. Et quoniam Christianæ perfectionis est, sicut testatur ueritas, seruare præcepta, atq; uendere omnia quæ habemus et dare pauperibus et sequi Christū, monita meliora sequamur, non quidem in metu pœnæ, sed in dilectione iustitiæ: non coactione tristes, sed dicto paramus ouantes, certi de retributione tanto maioris meriti, quāto præptiores fuerimus in executione præcepti. Sit tāta ppter deū nostræ obediētiae præptitudo, quod nō solum expectemus imperiū, sed pueniamus cum alacritate pceptum. Obediēdo qdē nostrā cōtēni

Gen. 22.

Rom. 5

Mat. 19.
Mar. 10.
Luc. 18

SUBDITORVM Fol. 61.

mus uoluntatem, qua solum nos & religiosi ceteri, & nō aliter beatitudinē possumus promereri, per Iesum Christum dominum nostrum, quem decreuimus salubriter imitari. Hæc Franciscus petrarcha poeta laureatus eleganter quidem & splendide: & utinā audiarur.

De requisitis ad ueram & perfectam obedientiam.

CAP. V.

CIRCA secundum principale in principio libelli huius assumptum, scilicet de requisitis ad ueram & perfectam obedientiā, accipio mihi pro themate & fundamento illud, quod scribitur apud Lucā: Luc. 23
Pater in manus tuas commendo spiritum meum. In quo uerbo obediens Iesus fecit professionē in manibus sui abbatis, id est, dei patris, sicut facit monachus in manibus sui abbatis, siue prioris. Pro quo notandum, quod in spiritu duo sunt, scilicet sensus & uoluntas, utriusque relinquere oportet cum quere professionē facit, utriusque debet abnegare perfecta obedientia. Nō est habēda sensus proprietates, sicut quidam qui in eo quod magis literati sunt, uel antiquiores in ordine, magis sibi credunt quā abbati uel priori, imo grauitur ferūt, quā uidēt minores ad cōsilia regiminis domini ipsis p̄termisissis cōuocari. Itē uoluntas propria abhōrenda est præcipue, quia ut dicit Bernardus: Nihil ardebit in inferno, nisi propria uolūtas. Cōmendet ergo monachus spiritum suum in manus dei & prælati, & spiritum dei in præmium recipiet. Soli enim spiritu suo proprio cuacuati, copiā spiritus dei, id est, spiritus sancti recipiūt. Vñ postquā propheta dixerat in psal. auferes spiritū eorū, sequitur ibi emittes spiritū tuū. Nam ut dicit Bernar. Nō dabit inobedienti copiā sui, qui malit mori quā nō obedire. Psal. 103
Hic